

Żądania strony skarżącej

- uwzględnienie żądań zgłoszonych w części wstępnej skargi i wynikające z powyższego stwierdzenie nieważności rozporządzenia, które wprowadziło z dniem 16 czerwca 2008 r. zakaz połowów tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym w odniesieniu do statków rybackich do połowów okrężnicą prowadzących połowy tuńczyka błękitnopłetwego, pływających pod banderą włoską, (art. 1 rozporządzenia), jak również z dniem 16 czerwca 2008 r. nałożyło na podmioty wspólnotowe zakaz wyrażania zgody na wyładunki, umieszczanie w sadzach w celu tuczenia i w celach hodowlanych oraz na przeładunki na wodach i w portach Wspólnoty tuńczyka błękitnopłetwego złowionego przez owe statki w Oceanie Atlantyckim na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej oraz w Morzu Śródziemnym (art. 3 ust. 1 rozporządzenia).
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania w rozumieniu art. 87 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, w tym także kosztami reprezentacji prawnej skarżących.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych podniesionych w sprawach T-305/08 Republika Włoska przeciwko Komisji oraz T-313/08 Veromar di Tudisco Alfio & Salvatore S.n.c. przeciwko Komisji. Zarzuca się w szczególności błędną podstawę prawną zaskarżonego rozporządzenia, albowiem art. 7 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 358, str. 59) nie jest odpowiedni do przyjęcia przewidzianych środków, które wymagają zastosowania przepisu z art. 26 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia.

Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2008 r. — BNP Paribas i BNL przeciwko Komisji

(Sprawa T-335/08)

(2008/C 272/79)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: BNP Paribas i Banca Nazionale del Lavoro SpA (BNL) (przedstawiciele: R. Silvestri, G. Escalar i M. Todino, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 869 wersja ostateczna z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie pomocy państwa C-15/2007 (ex NN 20/2007) wprowadzonej w życie we Włoszech i dotyczącej „zachęt podatkowych dla niektórych zrestrukturyzowanych banków”.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące kwestionują postanowienie decyzji, na podstawie którego włoska ustawa nr 350/2003 ustanawiająca specjalny system wyrównań podatkowych („specjalny system”) w stosunku do aktywów niektórych banków, które powstały w wyniku restrukturyzacji lub zostały nią objęte zgodnie z ustawą nr 218 z dnia 30 lipca 1990 r. („ustawa Amato”), została uznana za niezgodną z art. 87 traktatu WE dotyczącym pomocy państwa. Zdaniem Komisji, niezgodność tego specjalnego systemu z art. 87 traktatu WE opiera się na założeniu, że poprzez ten system włoski ustawodawca udzielił „selektywnej” korzyści podatkowej jedynie instytucjom bankowym objętym reorganizacją przewidzianą w ustawie Amato, nie przewidując podobnych korzyści dla innych instytucji i ogólnie innych przedsiębiorstw.

Na poparcie swych żądań skarżące stwierdzają, że Komisja błędnie uznała, iż specjalny system wyrównań podatkowych przynosił korzyść gospodarczą przedsiębiorstwom będącym ich beneficjentami i że w konsekwencji stanowił on niedozwoloną pomoc. Skarżące dodają, że w rzeczywistości system ten nie przyznawał korzyści podatkowej; był on jedynie systemem opcjonalnym, na który przedsiębiorstwa mogły się zdecydować w oczekiwaniu na zapłatę podatku na podstawie stawki zastępczej.

Skarżące dodają, że nawet gdyby sporny system przyznawał przedsiębiorstwom pewną korzyść, nie stanowiłby on pomocy państwa, ponieważ nie miał selektywnego charakteru. Sporny system podatkowy jest rozwiązaniem spójnym w stosunku do ogólnego systemu podatkowego i jest oparty na obiektywnych kryteriach, ponieważ ma pozwolić instytucjom kredytowym objętym prywatyzacją na wyrównanie podatkowe zgodnie z ustawą Amato poprzez ustalenie stawki przy uwzględnieniu zarówno poprzedniego częściowego opodatkowania wzrostu wartości już odnotowanej, jak i innych przepisów związanych z tymi podatkami, niedogodności niemające wpływu na pozostałe przedsiębiorstwa — nie tak jak banki objęte podatkami na podstawie ustawy nr 350/2003 — które uzyskały korzyści na innej podstawie niż ta ustawa i dla których odmiennie funkcjonujący system wyrównań był w całości uzasadniony.

Po drugie, decyzja Komisji zawiera oczywisty błąd w uzasadnieniu, wynikający z błędnego przekonania, że ustawa nr 350/2003 nie przewidywała żadnego ogólnego systemu wyrównań. Komisja błędnie stwierdziła, że nie było żadnego ogólnego systemu wyrównań, jaki mógł być porównany z kwestionowanym systemem specjalnym i nie dokonała żadnego porównania między dwoma systemami w celu dokonania oceny wszystkich czynników mogących mieć wpływ na całościowe obciążenia podatkowe właściwe dla każdego systemu.

Zdaniem skarżących nawet gdyby porównanie tych dwóch systemów zostało dokonane na podstawie takich czynników, oczywiste jest, że w porównaniu z ogólnym systemem system specjalny nie przyznaje praktycznie żadnej korzyści podatkowej, jeżeli chodzi o stawkę znajdującą zastosowanie.

Skarga wniesiona w dniu 18 sierpnia 2008 r. — BVGD przeciwko Komisji

(Sprawa T-339/08)

(2008/C 272/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Belgische Vereniging van handelaars in- en uitvoerders geslepen diamant (BVG D) (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciele: L. Levi i C. Ronzi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 czerwca 2008 r., w której Komisja oddaliła skargę złożoną do niej przez skarżącą w niniejszej sprawie, dotyczącą kwestii zamknięcia dostępu do czynników produkcji, uzasadniając to brakiem wystarczających podstaw do podjęcia działania (sprawa COMP/39.221/E-2-De Beers/DTC Supplier of Choice)
- nakazanie Komisji, aby przedstawiła:
 - właściwą i znaczącą wersję odpowiedzi udzielonych Komisji przez spółki De Beers i Alrosa w ramach tzw. „dodatкового postępowania”;
 - wszystkie niepoufne wersje skarg i związanych z nimi dokumentów przedstawionych Komisji, dotyczących SOC i Trade Administrative Agreement między spółkami De Beers i Alrosa;
 - wszystkie niepoufne wersje dokumentów sporządzonych w trakcie dochodzenia dotyczącego SOC oraz Trade Administrative Agreement między spółkami De Beers i Alrosa;
 - wniosek złożony przez spółkę Alrosa w sprawie T-170/06;
 - pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, do którego Komisja powołuje się w „dodatkowej decyzji oddalającej”;
 - roczne sprawozdania dotyczące zobowiązań De Beers, sporządzone przez zarządcę;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Po stwierdzeniu przez Sąd Pierwszej Instancji w dniu 11 lipca 2007 r. nieważności decyzji Komisji z dnia 22 lutego 2006 r. (sprawa T-170/06 Alrosa przeciwko Komisji), Komisja postanowiła przeprowadzić dodatkowe postępowanie na podstawie art. 7 rozporządzenia (WE) nr 773/2004, tak by ocenić ewentualny wpływ stwierdzenia nieważności decyzji w sprawie zobowiązań na całościową ocenę kwestii zamknięcia dostępu do czynników produkcji, zgodnie z decyzją z dnia 26 stycznia 2007 r. (2007)D/200338 (sprawa COMP/39.221/E-2-De Beers/DTC Supplier of Choice), oddalającą skargę złożoną do Komisji w dniu 14 lipca 2005 r. przez skarżącą w niniejszej sprawie, w której pojawił się zarzut naruszenia art. 81 i 82 WE w związku z systemem dystrybucji nieoszlifowanych diamentów, tzw. Supplier of Choice („wybrany dostawca”), stosowanym przez grupę De Beers („decyzja oddalająca”). Legalność tej decyzji została zakwestionowana przez skarżącą w drodze skargi wniesionej do Sądu w dniu 6 kwietnia 2007 r., która obecnie jest przedmiotem postępowania w sprawie T-104/07 ⁽¹⁾.

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności dodatkowej decyzji Komisji z dnia 5 czerwca 2008 r. (2008)D/203543, wydanej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 773/2004 ⁽²⁾, w której Komisja stwierdziła, że nie było podstaw dla ponownego rozważenia oddalenia decyzji, ponieważ w odniesieniu do zamknięcia dostępu do czynników produkcji nie było wystarczającego interesu Wspólnoty dla przeprowadzenia dalszego dochodzenia w sprawie zarzucanych naruszeń.

Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi trzy główne zarzuty:

Po pierwsze, skarżąca podnosi, że art. 7 rozporządzenia (WE) nr 773/2004 nie stanowi właściwej podstawy prawnej dla dodatkowego postępowania i wydania zaskarżonej decyzji. Skarżąca twierdzi bowiem, że wspomniany przepis nie przyznaje Komisji uprawnień do ponownego zbadania sprawy, lecz dotyczy jedynie oddalenia skarg składanych do Komisji, a więc umożliwia Komisji poinformowanie składającego skargę o niewystarczających podstawach do podjęcia na jej podstawie działania i wyznaczyć termin, w jakim składający skargę może wyrazić swoje uwagi na piśmie. Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja niewłaściwie zastosowała ogólną zasadę uchylania aktów administracyjnych ze skutkiem wstecznym.

Po drugie, skarżąca podnosi, że jej uprawnienia procesowe wynikające z art. 7 i 8 rozporządzenia (WE) nr 773/2004 zostały naruszone, ponieważ nie umożliwiono jej skorzystania z prawa dostępu do dokumentów, na których Komisja oparła swoje początkowe ustalenia. W tym miejscu skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykazała, iż ograniczony dostęp do akt sprawy mógł być uzasadniony koniecznością zagwarantowania ochrony poufności związanej z tajemnicą handlową.

Po trzecie, skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 2 i 3 WE oraz pojęcie interesu Wspólnoty, jak również obowiązek przedstawienia uzasadnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129, s. 18.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 123, s. 18).